

Og hvis regeringen vil bruge sparede renteudgifter til at sænke skatterne, hvordan vil man så afdrage på gælden?

Jeg står her med tabel 610 på side 117 i den økonomiske redegørelse for januar måned, og den viser, at den offentlige gæld nu er større, end den var i den tidligere regerings finansredøgørelse. Hvis man så samtidig begynder at bruge penge, der er sparet på renteudgifter, til at finansiere skattelettelse, begynder man da at fravige kursen. Regeringen må vælge: Vil man overholde målsætningen, eller vil man ikke? Vil man afdrage gælden hurtigt, eller vil man sænke skatterne? Vi glæder os til at høre finansministerens svar på det spørgsmål.

Regeringen er fanget i sin egen retorik vedrørende skattestop. Det Radikale Venstre finder, at skattestoppet er et forkert instrument. Det fastfryser skattesystemet i dets nuværende struktur i et øjebliksbillede, og det blokerer for nytænkning. Af samme grund har både Valutafonden og de økonomiske vismænd kritiseret skattestoppet som instrument, eller vi skulle måske rettere sige kritiseret Venstres politik, for Venstre er vist det eneste parti, der kan se visdommen i skattestoppet. Vi afviser det, og i stedet vil vi sænke skatten på arbejde fuldt finansieret, men det var regeringen ikke interesseret i i forbindelse med forhandlingerne.

Kl. 19.45

I disse dage mødes regeringschefer, folkelige bevægelser og internationale institutioner såsom FN, Verdensbanken, EU og mange flere i Mexico for at diskutere fremtidens ulandsbistand. FN's generalsekretær udtalte for nylig, at der var behov for en fordobling af ulandsbistanden, men med finansloven i bagagen rejser den danske regering til Mexico med et signal om, at de, der tidligere gik forrest, ikke gider længere.

Danmark har aldrig været rigere; vi har rekordoverskud på handels- og betalingsbalancer, og vi har som samfund store overskud på vort samkvem med omverdenen, men alligevel vælger regeringen og Dansk Folkeparti at skære i ulandsbistanden. Det er et fattigt signal at sende, og det er forkert, særlig i en periode med stor fokus på, hvordan vi i fællesskab skal overvinde de sikkerhedsmæssige og udviklingsmæssige udfordringer, verdenssamfundet står over for.

Det Radikale Venstre prioriterer ulandsbistanden højt, det skal der ikke være tvivl om, og vi prioriterer den også i vore ændringsforslag. Men der blæser nye vinde. For en måned siden

havde vi en debat om ulandsbistand i Folketinget, og her lykkedes det Dansk Folkeparti at få regeringen til at slette en formulering i en vedtægelse om, at Danmark skal være i det absolutte førerfelt, hvad angår ulandsbistand. For at citere hr. Søren Krarup, der udlagde Dansk Folkepartis syn på ulandsbistanden og begrebet anstændighed således:

»Begrebet anstændighed hænger sammen med, at du har en næste, og »næste« betyder faktisk den nærmeste. Det vil sige, at du er moralsk, etisk og menneskeligt forpligtet over for den, der her og nu er dig nærmest«.

Og videre:

»Et dansk Folketing, en dansk regering er forpligtet over for den danske befolkning og ikke over for menneskeheden«.

Det er den politik og det menneskesyn, regeringen vælger at basere ulandsbistanden på, og det er det flertal, regeringen bruger. Det er regeringen i sin gode ret til, men vælgerne skal vide, hvad de har med at gøre, og det skal stå klinkende klart for enhver, at Det Radikale Venstre vil gå en anden vej. Hvis der er to modpoler i dansk politik i dag, er det Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre, og regeringen har valgt Dansk Folkeparti.

Finanslovaftalen tilbage fra 1999 siger klart, at den såkaldte Miljø-, Freds- og Stabilitetsramme, Mifresta, skal udgøre 0,5 pct. af bruttonationalindkomsten i 2005, og det agter vi at holde regeringen fast på. Regeringen vælger at overføre midler til støtte til Central- og Østeuropa til en reserve, og her kan midlerne så stå og blomstre, indtil regeringen kommer med et forslag til, hvordan denne reserve udmøntes. Vi finder det forkert at skære i Øststøtten og i Demokratifonden, fordi det netop er nu, landene har brug for hjælp i forbindelse med optagelsen i EU, og fordi Øststøtten har hjulpet med at reducere miljøproblemer, som også berører os.

Eksempelvis er udledningen af svovl i Polen reduceret med, hvad der svarer til den samlede danske udledning. Dansk miljøstøtte har reduceret udledningen af kvælstof med, hvad der svarer til ca. 4 millioner menneskers forbrug. Dansk miljøstøtte har gennem mange år bidraget afgørende til et renere miljø i vores nærområde, og det er netop nu, der er mest behov for det. Dertil kommer den erhvervs-mæssige vinkel i sagen. Under førstebehandlingen af finansloven kritiserede vi regeringens erhvervspakke, fordi de udelukkende beskæftiger sig med nationale forhold. Øststøtten er derimod et eksem-